

Poděkování	11
Úvod	13
<hr/>	
1. Operní režisér jako proměnlivý koncept	17
<hr/>	
2. Život Miloše Wasserbauera	26
2.1 Badatelský výběr zpráv/informací o životě a díle Miloše Wasserbauera	26
2.2 Konceptualizace operního režiséra Miloše Wasserbauera v nekrologích a vzpomínkových textech	33
<hr/>	
3. Operní režisér jako soubor konceptů	39
3.1 Miloš Wasserbauer jako realistický operní režisér	41
3.1.1 Realismy	41
Nejedlého koncept socialistického realismu a pluralita realismů	44
Realismus, naturalismus a režisér jako organizátor ideové a stylové jednoty inscenace dle Adolfa Scherla	46
3.1.2 Inspirace v zahraničí	49
Konstantin Sergejevič Stanislavskij jako operní režisér.	50
Recepce systému Stanislavského v českém myšlení o operní inscenační tvorbě	50
Stanislavského metoda v operní inscenační praxi dle Antarové a Kristiho	51
Kristiho výklad základních východisek systému Stanislavského v opeře	53
<i>Evžen Oněgin</i> a ideál kategorie pravdivosti interpretace	57
Walter Felsenstein jako operní režisér přinášející realistické hudební divadlo	65
Herec-zpěvák a režisér důkladně studující partituru Felsensteinův koncept pravdivosti v inscenační praxi hudebního divadla	66
Felsenstein a Stanislavskij	71
3.1.3 Wasserbauerova konceptualizace pojmu realismus	77
Ideál realismu v operní režii	77

3.2	Miloš Wasserbauer socialistický a „realistický“ operní režisér	80
3.2.1	„Velká škola socialistického realismu“: <i>Mladá garda a Tarasova rodina</i>	80
3.2.2	Požadavky na novou československou operu vzešlé ze dvou „sovětských vzorů“	87
3.2.3	Realistická tvůrčí metoda v režii Miloše Wasserbauera	90
3.2.4	Scénický realismus Waltera Felsensteina jako inspirační zdroj?	91
3.3	Miloš Wasserbauer hledač ideje díla	93
	Partitura jako východisko scénické interpretace operního díla:	
	Ústřední idea díla a vycházení z partitury	93
3.4	Buditel slovenského národního cítění: padesátá léta v Bratislavě	98
3.4.1	Inscenace slovenských novinek	101
	<i>Juro Jánošík</i> (Bratislava, 1954)	101
	<i>Beg Bajazid</i> (Bratislava, 1957)	104
	<i>Svätopluk</i> (Bratislava, 1960)	108
3.4.2	Monumentalizace historie v pojetí Miloše Wasserbauera: důležitá setkání se scénografie	111
	<i>Don Carlos</i> 1956 – „spor“ o ideu díla	113
3.5	Dramaturgie opery Státního divadla v Brně jako koncept historického vývoje	119
3.5.1	„Pěstování domácího umění jest první a nejkrásnější úloha naší opery“	121
3.5.2	Dramaturgie a požadavek „zdivadelnění opery“	128
3.6	Miloš Wasserbauer jako vykladač české operní mytologie	130
3.6.1	<i>Dalibor</i>	131
3.6.2	Bedřich Smetana ve Wasserbauerových inscenacích <i>Dalibora</i> a v jejich recepci	139
	<i>Dalibor</i> (Bratislava, 1957)	139
	<i>Dalibor</i> (Brno, 1962)	145
3.7	„Apoštol Janáčka“ – režisér kultivující, udržující a propagující janáčkovskou inscenační tradici	149
3.7.1	Ota Zítek jako předchůdce Miloše Wasserbauera v janáčkovské inscenační tradici	150
3.7.2	Rudolf Walter jako předchůdce Miloše Wasserbauera v janáčkovské inscenační tradici	158
3.7.3	Miloš Wasserbauer a janáčkovská inscenační tradice	164
	<i>Z mrtvého domu</i> (Brno, 1958)	170
	Její pastorkyňa	179
	<i>Její pastorkyňa</i> (Bratislava, 1955) a janáčkovská inscenační tradice na Slovensku	180
	<i>Její pastorkyňa</i> (Brno, 1961)	182
	<i>Věc Makropulos</i> (Brno, 1962)	189

<i>Příhody lišky Bystroušky a slavnostní otevření nového divadla (Brno, 1965)</i>	195
<i>Výlety pana Broučka (Brno, 1967)</i>	207
3.8 Miloš Wasserbauer režisér mezinárodně uznávaný	210
3.8.1 <i>Síla osudu (Lipsko, 1963)</i>	210
3.8.2 <i>Šostakovičova Katěrina Izmajlová v Brně a v Miláně (1964)</i>	215
3.9 Režisér směřující k jevištní metafoře	229
3.9.1 „Posun“ k jevištní metafoře I: Inscenační přístup k barokní opeře a Händelův <i>Julius Caesar</i>	229
<i>Julius Caesar (Brno, 1966)</i>	230
3.9.2 „Posun“ k jevištní metafoře II: Inscenační přístup k Verdiho <i>Otellovi Otello (Brno, 1967)</i> – naplno využité možnosti nového prostoru	241
<i>Otello (Brno, 1967)</i> – naplno využité možnosti nového prostoru	241
3.10 Miloš Wasserbauer pedagog	251
3.10.1 <i>Výchova operního umělce ve studiu</i>	251
3.10.2 <i>Herec v centru zájmu</i>	254
<hr/>	
Závěr	258
Zdeněk Nejedlý jako celoživotní inspirátor (nejen) Miloše Wasserbauera	259
Zkušenosti a koncepty předchozích badatelů	260
Scénografie jako progresivní složka operní inscenace	262
Metafora jako prostředek sdělení	267
<hr/>	
Summary	269
Bibliografie	271
Soupis vyobrazení	291
Rejstřík	294